

דברי הכפר

בְּיָמִים קְדוּמִים קְדוּמִים

לשאול הסורר

בְּיָמִים קְדוּמִים קְדוּמִים
הַכֹּל הָיָה שָׁמֶשׁ
וְהַכֹּל הָיָה הָר
וְהַבְּקָעָה בְּחִלְלֵי הָהָר
וְהַכֹּל הָיָה בְּקָעָה
וְהָהָר בְּחִיקָה.

וּכְאֶשֶׁר אֱלֹהִים גְּדוּלִים וְרַחוּקִים
הוֹרִיעוּ מִבֵּל לְלֶדֶת
רְאוּ בּוֹקְבֵי שָׁמַיִם רַחוּקִים
אֵנְדָה אֶל עֶצֶב גּוֹלְדָה
וְהַחֲשִׁיכּוֹ פָּנִיהֶם הָלוּךְ וְחֲשׁוֹךְ
וְעֵינֵם הִיטָה דַמְעָה

וְהַגִּשְׁמִים הִחֲלוּ לָרֶדֶת.

אמיר גלעד

מספר 847

י"א בטבת תשמ"ד

16.12.83

כפר הנשיא

מה נשמע

*** נו, די כבר, סיפרנו ושמעו והקשיבו והתרשמו מן החוויות והנפלאות שעברו עלינו במצרים. כאמת אפשר להאמין, שנס גדול היה שם! אילו היו עכ-שיו תולים רשימה לטיול שני, זו היתה מתמלאת בין רגע. אז יאללה! למה מחכים? מסיבת הטיול, דרך אגב, תתקיים ברגע שהשקופיות והסרט יהיו מוכ-נים - בערך בעוד חודש, אנא - להתכונן לערב בלתי-רגיל.

*** ביקרתי אצל משפחת מדר וראיתי שם ספר קטן ומקסים שהופיע זה עתה. הספר נקרא "הבה נרקום", כמו התערוכה שהתקיימה במוזיאון ישראל לפני שנה-שנתיים. לא רק שגילה עזרה בעיצוב ובהוצאת הספר, ודוגמאות מעבודו-תיה נמצאות בספר - אלא גם העבודה של שושנה מדר מתפרסמת כאן לראשונה. חברים שמעוניינים לרכוש את הספר מתבקשים להתקשר עם גילה.

*** הידעתם שיש דיירים חדשים בצד השני של הפעוטון החדש-חדש? גם שם חדש יש - פעוטון "יסמין", ואלה הם הפספוסים: יגיל, ענר, נריה - ובקרוב תצטרף גם אתי. המטפלת - רחלי, ועוזרת על-ידה יעל של אהרן.

*** ברוך הבא - רוני גוטר, שחזר מטיול בחו"ל וכל ערב אוסף מסביבו קהל של שומעים מרותקים.

*** קבוצה קטנה של אנשי "עסק" ביקרה השבוע במפעל וביניהם דוד סטיל, מבית דני ויונתן.

*** ועוד תושב כפר הנשיא חזר אלינו - ואנן שמחים לראותו שוב בינינו - הלא הוא סבא סיד (פרידלנדר), שהיה שלושה חודשים בארה"ב ובילה בין בני משפחה וידידים.

*** בעוד שבוע מירון וינקלר הקטן עומד להיכנס לברית אברהם אבינו. לרגל מאורע חשוב זה בא סבא אלפי ומשפחתו ממרחקים לראות את הנכד - ברוכים הבאים כולם.

*** החוג למורשת ישראל על 2 חלקיו ממשיך להיפגש בקביעות. אריק מרכז חוג של כ-8 משתתפים בשפה העברית ומספר גדול מזה בשפה האנגלית, כולל תלמידי אולפן.

*** וכשמדובר באולפן - בסוף שבוע זה, מיום ה' עד מאוחר במוצאי-שבת, נמצאים החבר'ה בסמינר ליהדות במדרשה דתית בחסביה, בדרום רמת הגולן. שם הם גם מתארחים אצל משפחות. בילוי נעים!

שבת שלום

א ל ז ה

מ ז ל ט ו ב

לפס, סטיב ולילדים

להולדת הבת-האחות

פ ר י !

"פסיפס מולדת"

ט י ו ל ל י ל - ש ב ת ב א ר ץ - י ש ר א ל

בואו לטייל ביחד הערב ברחבי ארץ-ישראל -

התכנסות ליציאה: 21.15 בחדר-האוכל

ציודי אישי: עפרונות ודפים (יחולקו במקום)

עזרי ניווט: מפות, ספרי ידיעת הארץ (יימצאו במקום; אם במקרה

יש בביתך משהו מועיל במיוחד - תביא, זה יכול רק

לעזור!)

מזון : כיבוד קל וקפה (יוגש)

כושר אישי: מצב רוח טוב וחשק לעשות יחד

(מומחים בידיעת הארץ יכולים לעזור הרבה!)

חלוקת הכוחות: קבוצות משימה...

אם אתה חושש עדיין ש"זה לא בשבילי" דע לך כי "פסיפס מולדת"

עבר בהצלחה בעשרות קיבוצים - ומדוע לא תיהנה ממנו גם אתה?

הרי זה כה פשוט.

שבת שלום

ביום חמישי 22.12. נקיים שיחה עם הח' גבי זוהר בנושא

אסט, השלכותיו בחיי קיבוץ ואצלנו בפרט

גבי זוהר, חבר קיבוץ עברון, עוסק בשנים האחרונות בעבודה סוציאלית. הוא חבר בצוות הסמים של התנועה הקיבוצית (הצוות של דוד גרין), התמחה בנושא הכתות וכן בקבוצות המודענות השונות - כולל אסט. זאת במסגרת טיפול בבעיות שהתעוררו בעניינים אלה בתנועה הקיבוצית, וכן כעיתונאי החוקר תופעות אלה בחברה הישראלית (גבי זוהר הוא כתב קבוע ב"על המשמרי"). לאחרונה הירצה באורנים בתחום זה. ההדים מהרצאותיו נלהבים ביותר.

בתוכנית הערב נשמע תחילה סקירה מפיו של גבי בנושאים שונים המתקשרים ל"אסט". לאחר מכן נקיים שיחה בהנחייתו של גבי על הנושא וביטוייו בחיי כפר הנשיא.

אירית ואודי ו.

מזל טוב

יום נישואין

21.12. ג'יין ופרנק וטרמן

אבלין והרולד ואלאך

יום הולדת

18.12. אלן איסטון

פט בן-זאב

19.12. הרי בילגורי

גדעון נוה

20.12. אריה ניצן

עזרא נסים

21.12. מחי דיבון

ארז אפרוט

22.12. שולי מוריס

24.12. אמנון המאירי

בינינו לבין עצמנו

תגובה לתגובות

=====

הטור הזה איננו מתיימר למסור אנפורמציה. במשך אותן השנים - והן רבות כבר - שכותרתו המרגיזה (!?) של טור זה מופיעה, נמסרה לכל מי שחפץ לקרוא, זווית ראייה מסויימת של אדם המביט על המתרחש בקיבוץ, בארצו ובעמו במיוחד, לעתים גם במה שקורה בעולם. התגובה היא אישית ואיננה אנפורמטיבית; מי שמחפש מידע בעלון זה ימצאנו ב"מה נשמע", בהודעות ופה ושם בדו"חות ענפים וועדות.

ובאשר להטפה: אין אמרו מלכי ישראל ויהודה לדורותיהם?? גרר יהודי בשוט ותגלה בו נביא (קרי מטיף)..
כאשר כואב לו, ליהודי, הוא מפנה את מבטו כלפי מעלה וזועק - "אוי" - (מילה אידישית שאין כדוגמתה באף שפה אחרת). אין הוא מסתפק ב "אוי" אחד בטון אחד אלא מנהל את כל גווני הרגש והעוצמה כדי לציין לכוראו ולדרי העולם של מטה שהוא סובל.

צר לי על ההגזמה שבלטה במאמרו של קולין. מישהו באמת חושב שישוּב זה יסבול מפני שלא קיבלנו למועמדות אדם שמכריז קבל עם ועדה שאינו רוצה לשרת בצה"ל; שאינו, אם כן, רוצה להיות אזרח, שאינו רואה חשיבות יתרה בחיי משפחה תקינים, ושאנו רוצה להיות יהודי בקיבוץ יהודי, בעם יהודי, בארץ פרובלמטית שבעיותיה הן בעיות העם היהודי בעולם כלו?.

פתיחות - איזה יופי של בלבול-מוח. העם הזה לפני לא הרבה שנים היה ידוע כעם ללא שיכורים, כעם בעל מוסר, אולי פוריטני ביחסיו המיניים, כעם שומר מצוות שרובן שייכות למוסר, ליושר ולצדק.
קבלנו מן העולם כלכתנו שולל אחרי הפתיחות המדומה בעיה של אלכוהול-ליזם הולך וגובר (ניצנים נראים בקבוצים), בעית סמים; השתעשעות בכתות דתיות מיסטיות מכל הסוגים ונטייה לחשוב "שאם העולם הלא-יהודי אומר שהיהודים הם נטע זר, גורם הסבל בעולם וכו' וכו', אולי יש משהו בזה." זה בין היתר, מה שקיבלנו מן הפתיחות.

ולאחרון המבקרים, דודו: מנהג נפוץ הוא לצטט גדולים וחכמים מכל העולם, ואם משלנו הרי זה משובח, כדי לאושש עמדה או השקפה. לפעמים השימוש גובל באנאכרוניזם כי הצטוט, מחוץ להקשרו ההיסטורי, אף אם הוא משכנע, אינו משקף את האמת של אומרו בתקופתו.

הלל הזקן, הקרוי בבלי, כדי להבדילו מהלל הקטן, או עוד הרבה אנשים בעלי שם זה, חיו בתקופת הורדוס, לפי הדעה ההיסטורית של ימינו הורדוס עודד את החושבים היוונים - סורים בערים רבות - גם באלו שבהן היתה אוכלוסיה מעורבת יהודית - יוונית. הלל ושמאי היו מודעים לסכנות התקופה. יש שתי אפשרויות של התיחסות לצטוט מתי "מפרנסים עניי נכרים עם עניי ישראל, ומבקרין חולי נוכרים עם חולי ישראל, וקוברים מתי נכרים עם מתי ישראל מפני דרכי שלום."

(בינינו לבין עצמנו - המשך)

מפני דרכי שלום, לפי גרסה אחת, כדי למנוע סכנת שנאה יתרה של תושבים לא יהודים. גרסה שניה גורסת שהעם היהודי נהג לפניו משורת הדין ביחס לנוכרים. כל אחד רשאי לבחור בגרסה הנראית לו.

יש יותר מדי מסכי עשן בקשר לדמוקרטיה. היכן קיימת הדמוקרטיה האמיתית?

באנגליה, שם מאשימים את המשטרה במעשים אלימים ולא רק נגד שחורים

בגרמניה, שבה השמאל והימין הקיצוניים מאוחדים בשנאתם לזרים ובמיוחד בגלוי אנטישמיות?

בדרום אפריקה, שבה יש שלטון של בוחרים אבל מוגבל בהיקפו?

ובאשר למשפחה: המשפחה אינה צורה של שלטון אלא מסגרת מחייבת,

מפני שבנך שייך אליה לטוב או לרע. אפשר לבחור באזרחות אומה

בסוימת, במידה שהאומה מוכנה לקבל אותך. אי אפשר לבחור במשפחה.

אני קשור למשפחתי אני ולמשפחתי הקבוצית בחוטים רבים של אהבה, שנאה, חובה, זהות, ועוד ועוד.

שגיאה נוספת היא לדבר על התורה שבעל פה כנפרד מן התורה שבכתב.

הראשונה באה לפרש את השניה. ואם מתעלמים מן התורה שבכתב - מה מפרש את התורה שבעל פה?

בכל הפולמוס... בין שמאי והלל אמרו חכמים: אלה וגם אלה דברי

אלוהים חיים. מוטב ללכת בזהירות לפני שמכריזים: ראה בי תלמיד

של הלל; הרב דרוקמן; יוסי שריד; קרל מרכס; או האחים מרכס.

אריק.

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

??

"פחד" – או תבונה?!

לאחר קיומן של שתי אסיפות בנושא של קבלת סטיב יאנג בחברתנו, והסערה הרעיונית שהתחוללה סביב העניין, היה נדמה לי שמוטב היה להניח לוויכוח ולחדול מהמשך העיסוק הציבורי בנידון. אולם לאחר הופעת כתבתו של קולין ב"דברי הכפר" לפני שבועיים אין לעבור לסדר-היום וללא תגובה לדברים שכתב.

בראשית דברי ברצוני להציע שהפתיחות והסובלנות אינן תכונות השייכות כמונופול כלעדי לאלה המכריזים השכם והערב בקולי-קולות על גישתם זו לסביבתם. לעיתים קרובות מדי משתמעת בהכרזות אלה נימה, כאילו רק הם דוג-לים ונוהגים בפתיחות וסובלנות, לעומת כל היתר, שבעצם אינם שונים בגישתם, אך אינם מרגישים צורך להכריז על כך בכל הזדמנות.

שנית, הייתי חושב שדווקא חברים אלה, שהם כל כך קנאים לגישתם הפתוחה והסובלנית, יהיו מסוגלים לכבד את דעת זולתם, גם אם היא אחרת מדעתם, מבלי לכנות אותם בשמות גנאי כגון "פחדנים המביאים בושה על החברה כולה" ומבלי להופיע, כאילו האמת הצרופה נמצאת כולה בכיסם הם בלבד. אני, כשלעצמי, יכול להבין את המניעים שגורמים לחברים שלי לחשוב אחרת ממני, ואני גם מכבד את דעתם, למרות שאינני מסכים איתם בנקודה יסודית ולמרות שגישתם, לפי הבנתי, נוגדת את יסודות קיומנו כאן. – אחזור עוד בהמשך לשאלת הפחד, כביכול.

חשוב מאוד להבהיר את ההבדלים האמיתיים בין גישתנו היסודית לאנשים בתור בני-אדם מבחינה אוניברסלית מצד אחד, לבין הייחוד הלאומי-היהודי שבגללו אנו נמצאים כאן מתוך בחירתנו החופשית. מן הצד השני, ואין לבלבל בין שני המושגים היסודיים האלה, ייחודנו היהודי-הלאומי מדריך ומכוון את כל מעשינו במודע או שלא במודעות שלנו, והוא מהווה את החלק העיקרי והיותר חשוב של תפיסת עולמנו הרטיונית. לדעתי יש הכרח לשמור על הייחוד הזה מכל משמר, ואם באמת רציתי להתבולל בין הגויים, יכולתי לנסות לעשות זאת בלי לבוא לכאן ולא הייתי דוגל בציונות בכלל. אני שותף לכל אלה הטוענים שלא הצלחנו די צרכנו לחנך את בנינו ולהעניק להם את הכלים והתח-מוש, ע"מ שגם הם יראו את הנקודה היהודית כיסוד מוסד של חיינו כמשפחה קיבוצית. ברור לי שאנו חייבים להשקיע מאמצים גדולים יותר מבעבר, כאשר חשבנו, מתוך טעות אופטית מצידנו, שבנינו יספגו את יהדותם באופן טבעי. ואוטומטי מהיותם נתונים בסביבה הקיבוצית ובבית החינוך היהודי. מכאן ועד להוכחה, כביכול, של צידקת תפיסתו של קולין, שרוב הבנים אינם דוגלים בגישה שלי, ואינם נגועים בתסביך הגלותי שלנו, הדרך ארוכה. אם מישהו חושב שהדבר הזה הוא תסביך גלותי ואין ליסודות האלה משמעות לגבי חיו כאן, אז יש לשאול באמת וכן לחפש את היסודות הרוחניים המאחדים חברה כמו שלנו.

אין בכל הדבר הנ"ל קשר כלשהו לגישתנו האנושית לזולת ולשוויון ערך האדם בתור שהוא אדם ולכבוד הבסיסי שאנו רוחשים לו בתור שכזה, ללא הבדלי צבע או לאום. איש לא טען ולא יטען שאנשים שאינם יהודים הם נזכרים, חיי-תים וכו' (ציטוט של קולין) או שערכם כאנשים נחות ליהודים. חבל לי על ערוב הטיעון הזה, כביכול, בכל הוויכוח היסודי והרציוני שלנו, כי איש לא העלה טענות אלה ואין זה כלל רלוונטי. יחסנו לזולת הוא דבר אלמנטרי, במיוחד לנו כאנשים שבהם בצורת החיים השוויונית הזאת, ועלינו להוכיח את יחסנו השוויוני-הערכי בהתנהגותנו עם הזולת יום-יום ושעה-שעה, ולא רק כלפי גויים, אלא גם כלפי הפועל השכיר, למשל, או כלפי הערבי שבא בקרבנו וכו'. לצערי, לא תמיד עומדים במבחן הזה גם אלה המעידים על עצמם

(פחד או תבונה - המשך)

כדוגלים בערכי השוויון של בני-האדם, הפתיחות והסובלנות.

אם כן, הטענה לאי-קבלתו של סטיב יאנג אינה מבוססת על נחיתותו של סטיב או על פחות הערך והשוויון שלו. טענתו העיקרית של קולין היא, שהם-ניעים לסירוב נובעים מפחד ומאפליה גזעית. לא כן הדבר. אין כלל ממה לפחד ואין, כאמור, בינינו גזענים הדוגלים בעליונות הגזע היהודי, אם בכלל יש דבר כזה. בכתבתו של קולין התבלבלו היוצרות. בלקסיקון שלו בא המונח "פחד" במקום "תבונה" והמונח "אומץ-לב" במקום "טפשות". מה כל הדיבור הזה על פחד? האם אנחנו עשינו את כל המהפכה בחיינו מראשיתה מתוך פחד מהבלתי-נודע או בכלל מתוך פחד כלשהו? האם עמדנו בכל התלאות והקשיים של הקמת הישוב הזה מתוך פחדים? מה פתאום הפכנו לפחדנים בעיני קולין? ובכלל, ממה יש כאן לפחד?!

יש כאן עניין של תבונה, ומתוך תבונה ולא מתוך פחד סירבנו לקבל את סטיב כחבר במשפחתנו. דרושה תבונת חיים יסודית בבחירות ויעדים שעלינו לקבוע בחיינו מדי פעם כציוני-דרך להמשך חיינו המשותפים. ובלי תבונה כזאת והיעדר תחושה יסודית למה שבריא וטוב לגוף החברתי המסויים הזה ומה לא, עתיד הוא להתנוון. אם אמרתי שעלינו להשקיע מאמצים גדולים כדי להעניק לילדינו ערכי יסוד ביהדות (דבר שבעצם נכשלנו בו לרוב), אין זה נכון לשתף בכך את סטיב, ואם עלינו לשמור על ייחודנו היהודי בכללו, אין זה נכון לקבל לא-יהודים בתוך משפחתנו הקיבוצית. אין כאן שאלה של פחד, אלא של תבונה ופקחות אלמנטרית. אין כאן שאלה של אפליה או חוסר כבוד לזולת, כאשר אני אינני רוצה ליצור בכפר הנשיא חברה של הודים, ערבים, כושים או גויים אחרים. לא בשביל לעשות את זה באתי לכאן, ואין בדעתי להתחיל בכך כעת. אם כאלה רוצים דווקא לעשות את ביתם במדינת ישראל, על כל צרותיה, אכבד אותם בשל החלטתם ואתייחס אליהם בשוויון מוחלט.

מי שטוען ברצינות שחברת כפר הנשיא חייבת להיות פתוחה לחברות מלאה לכל הנ"ל, חסרה לו התבונה המינימלית הדרושה ליצירת חברה שלווה ותרבותית, ואומץ-הלב שלו הוא חוסר תבונה מינימלית, אם לא גרוע מזה.

שמואל ח.

=====

חברים יקרים,

בעקבות מכתבו של מיכאל כהן מלפני שבועיים על סדנת התקשורת היו לי הרבה מחשבות.

בהתחלה גיליתי שבאמת אני לא מקשיבה לאנשים בעניין "אסט" והקיבוץ. עכשיו, אחרי שבועיים, גיליתי שהקשבתי, אבל פסלתי את חוויותיהם מראש. חוויה של הזולת לא ניתנת לשפוט.

אני מודה למיכאל על הבחנתו, שנתנה לי הזדמנות ליזום פגישות עם חברים ולהקשיב ואני רוצה לתת הזמנה פתוחה לכל מי שרוצה לדבר איתי.

ולאנגה - אני רוצה לענות לך, כי אני מרגישה שאת שואלת אותי "מה המט-רות שלך בנוגע לאימון (טריינינג)?"

האימון לא היה סתם חוויה שעברתי - הוא נתן לי הזדמנות לעשות שינויים מהותיים בחיים שלי בדברים גדולים וקטנים. אני מדברת עם הרבה אנשים על האימון ומטיתי היא להביא את ההזדמנות לפניכם. אני לא רוצה לשכנע או להרגיז, אין לי מה להבטיח או להציע, כי האימון הוא דבר אישי לגמרי.

אני מרגישה שכאשר אני מדברת עם אנשים על החוויה שלי אני תורמת גם לחיים שלהם. זו לא בעיה בשבילי, שאחרים לא עוברים את האימון. אני לא בוחרת חברים או שותפים בעבודה או ליד מי לשבת על-יד השולחן לפי הקריטריון של "האם הם עשו את האימון או לא".

בקשר לערכי הקיבוץ וההרגשה שהאימון מנוגד להם: אחת המטרות העיקריות של האימון היא ליצור עולם של "אתה ואני", לעומת עולם של "אתה או אני". מטיתי, כאשר הגעתי לקיבוץ, היתה ליצור חברה, לבנות יחד ולהיבנות יחד. האימון תומך בגישתי ועוד מביא אותה להמונים שעברו אותו.

הצטרפתי לתכנית "לצמצום תאונות הדרכים" שהקימו שני אנשים שמשתפים בסמינר כעת בת"א. מצורף בזה מכתב של מנהל המינהל לבטיחות בדרכים. אני מבקשת מהציבור בכפר הנשיא לשתף פעולה ולהעביר את המסר גם לאחרים.

נ.ב. אם יש רעיונות נוספים, בא להודיע לי. ג'נט פ.

למיקל (מיכאל לם) שלום. בהמשך לפגישתנו אני רוצה לחזור ולציין בכתב את מה שאמרתי לכם בע"פ: חשיבות חגירתה של חגורת הבטיחות ברכב בתוך העיר עולה לפעמים על חשיבות חגירתה מחוץ לעיר!

מחקרים רבים הוכיחו את יעילותה של חגורת הבטיחות בעיקר במהירויות נמוכות יחסית, כגון 40-60 קמ"ש. החגורה במהירות כזאת בתוך העיר יכולה להציל לפעמים את הנהג ושכנו מפגיעות ראש ביעילות רבה יותר מאשר בדרך בין-עירונית במהירות של 90 קמ"ש.

יש לציין עובדה נוספת שהציבור לא מודע לה והיא ההיקף הגדול של התאונות העירוניות (83% מכלל התאונות) לעומת התאונות בכבישים הבין-עירוניים (17%) מן הבחינה הלאומית ניתן לציין, כי חגירת חגורות בטיחות ע"י רוב הציבור בתוך העיר היתה יכולה להביא להפחתה של כ-10% בהרוגים ופצועים קשה בתאונות העירוניות. לשאלה ששאלתם מדוע אם כך מחייב החוק רק חגירה מחוץ לעיר, אשיב כי יש בחגירתה בתוך העיר אי-נוחות רבה מאוד שהמחוקק (הכנסת והממשלה) נמנעים מלאכוף ורואים בכך "גזירה שהציבור לא יעמוד בה".

מדינות לא מעטות באירופה הנהיגו את החוק גם על השטח העירוני, אך עדיין רוב הארצות נמנעות מתוך אותה סיבה של נוחיות הציבור מלחייב זאת גם בעיר.

שאלת אותי בפגישתנו מה אתה וידידיך יכולים לעשות בתחום ההפחתה של תאונות הדרכים וההיפגעות? ותשובתי היא שאם קבוצה גדולה כשלכם תקבל על עצמה מרצון ובהתנדבות את המשימה של חגירת חגורות גם בתוך העיר, ולו רק לשנה, יהיה בכך הישג כפול: ראשית יהיה בזה משום דוגמא אישית כאשר על הרכב יהיה מצוין שבעל הרכב הזה חגור בחגורה גם בתוך העיר. שנית יהיה בכך כדי לעזור לנהג עצמו החוגר את החגורה בעיר, להפחית בצורה משמעותית את היפגעותו בתאונה בתוך העיר. כדי לחגור חגורות בטיחות בתוך העיר צריך לא רק החלטה, אלא גם נחישות דעת ונכונות להתנהג בצורה שונה ובלתי-נוחה למשך תקופה ארוכה ולא רק לנסיעה אחת חד-פעמית. אם תצליחו בכך בקבוצה וכל אחד מכם כפרט, אולי תוכיחו שזו גזירה שהציבור כן יכול לעמוד בה!

אני חושב שתוכלו לראות בזה הישג חשוב במלחמה בתאונות הדרכים בישראל. בברכה ובידידות - משה עמירב

העלה הכורת על האולפן?

אולפננו וכל אולפני העבודה בתנועה הקיבוצית עומדים להיסגר. דבר זה הינו עובדה מרה, אשר באמיתותה נוכחתי אתמול, 22.11.83, בדיון אשר אליז הוזמנתי כנציג אולפננו ואשר נערך במשרדי המחלקה לחינוך מבוגרים במשרד החינוך והתרבות בירושלים. מנהל המחלקה, ד"ר אברהם צביון, מסר על כך למשתתפי הדיון, אשר ייצגו את רשת האולפנים הפרושה כיום בכל רחבי המדינה.

ביום 3 בנובמבר 1983 נערך דיון בהשתתפות שר החינוך, סגנית השר והנ-
לת משרדס ובו סוכם להפסיק את השתתפות המשרד בנושאים הבאים: א. אולפני
עבודה, ב. אולפנים להנחלת הלשון, ג. קורסים להסבה מקצועית (לעולים),
ד. מרכזים ומדריכים להנחלת הלשון, ה. הכשרת מורות לתזונה (נושא הקשור
בפעולת המחלקה לחינוך מבוגרים ואינו בתחום הנחלת הלשון). כמו כן הוחלט
לצמצם את הפעילות של האולפנים המוחזקים ישירות ע"י משרד החינוך והתרבות.
במכתב אשר נשלח לד"ר אברהם צביון ביום 21.11.83 ע"י מר הרשקוביץ, מנהל
בפועל של האגף לתכנון ולתקצוב (בידיעת המנכ"ל) ניתנה הוראה להתארגנות
מיידית לכיצוע ההחלטה. - - -

מכל האמור לעיל בהחלט משתמע, שההחלטה אינה זמנית ופיטורי מורים
מבשרים שהחלטת משרד החינוך היא להרוס באורח "יסודי" את כל המיבנה
הארגוני של מערכת האולפנים - כך, שלא ניתן יהיה לשקמה בעתיד.

ד"ר אברהם צביון מסר על ההחלטה, כפי שנתבקש, לנציגי התנועה הקיבו-
צית על כל זרמיה, לנציגי הסוכנות היהודית, לרשויות המקומיות, בהן מצויים
האולפנים שהמחלקה לחינוך מבוגרים משתתפת ב-50% מתקציבי ההוראה בהם וכן
להסתדרות המורים. על פי ההוראה שניתנה ע"י הנהלת המשרד, סגירת התקציב
לגבי האולפנים בקיבוצים נכנסה לתוקפה מיום 4 בנובמבר 1983. בתקציב של
שנת 1984 לא יופיעו כלל סעיפים תקציביים לפעילות בחמשת הנושאים שנכללו
בהוראת הקיצוץ.

באולפני הקיבוצים קיימות כיום 80 כיתות ומועסקים בהן 120 מורים.
במסגרת האולפנים ברשויות המקומיות מועסקים 150 מורים והקיצוץ של 50%
מתקציביהם מבטל מיידית משרותיהם של 70 מורים (אולם למעשה הרשויות
המקומיות, אשר לכולן גרעונות תקציביים כבדים לא ישאו בנטל לבדן וכך
ייפלטו כל 150 המורים במסגרת זו). במסגרת זו לומדים 650 כיתות, ממוצע
של 8 שעות שבועיות. כל משרות הפיקוח וההדרכה תבוטלנה וכן יחול קיצוץ
של 40% מתקציבי האולפנים במרכזי הקליטה; בנוסף לכך יפוזרו מרכזי ההסבה
המקצועית לעולים, בהם לומדים כ-700 תלמידים (רופאים, מהנדסים, בעלי
מקצועות חופשיים ואקדמיים). הקיצוץ יפגע בכ-12,000 תלמידים ובמסגרתו
יפוטרו יותר מ-300 מורים בכל הארץ. הקיצוץ של 90 מליון שקל סוגר למעשה
סופית את "הנחלת הלשון" ובתקציב שנותר מסה"כ 395 מליון שקל, שהוקצב למח-
לקה לחינוך מבוגרים, תישאר רק הפעילות של תוכנית "תהילה", אשר עוסקת
בהוראת לימודי יסוד לאוכלוסיה הנזקקת ללימודי יסוד בקרב האוכלוסיה הבו-
גרת בישראל.

היתכן שבשנת ה-35 למדינת ישראל הוחלט ע"י שר החינוך והנהלת משרדו
לקצץ באכזריות נושא מרכזי, השייך לעצם מהות הציונות המתחדשת על-פי
תפישתו של אחד העם, נושא אשר ברל כצנלסון נאבק על הקמתו עוד בעצם העליה
השניה ואשר נשיאנו הראשון, ד"ר חיים וייצמן פרש עליו חסותו כבר בשנים

(העלה הכורת... - המשך)

1919-1921? אולפני העבודה בתנועה הקיבוצית הוקמו עם ייסוד המדינה ופז-
עלים מאז 1949 ובמהלך השנים הכשירו רבבות בני נוער יהודי, אשר עלו ארצה
והשתקעו בקיבוצים, מושבים ומושבות ובערים. הסתדרות המורים ללא ספק תצא
למאבק מקצועי לשם הגנה על המורים שיפוטרו (מברק על כך נשלח ע"י מזכ"ל
ההסתדרות למנכ"ל משרד החינוך והתרבות ב-22 בנובמבר 1983), אולם הדבר
לא ישפיע על האולפנים בקיבוצים, מאחר שלגביהם הקיצוץ הוא מידי ולגבי
יתר המורים המלמדים במסגרות שונות יוכל לסייע לדחות את רוע הגזירה
אולי עד סוף שנת הלימודים, אולם לא מעבר לכך. למעשה נכון שכיום נשמט
הבסיס המוסרי שממשלת ישראל נטלה לעצמה עם הקמתה ביחס לקליטת העליה,
מאחר ואין קליטה ללא לימוד השפה העברית, מורשתה ותרבותה. היתכן שלא רק
בברית המועצות מתנכלים להוראת השפה העברית - אלא גם במדינת ישראל?

בוודאי נשמע בעתיד על כך ש"אין התנגדות" למשרד החינוך והתרבות לכך
שהקיבוצים יקחו על עצמם את קיום האולפנים (ללא פיקוח והדרכה מקצועית
מצד המשרד, כמובן), אולם האין הקיבוצים מתלבטים בשאלות קיום ואם לממ-
שלת ישראל ישנם קשיים תקציביים - האין הקיבוצים מצויים באותה קלחת
תקציבית? קיבוצים שבהם מצויים אולפנים מעסיקים במישרות מלאות מורים,
אשר ניתן בעידן קשה זה להפנותם לפעילות יצרנית (אצלנו מועסקים באולפן
5 חברים). אם נכונה התפישה הצינית, שהקיבוצים מקיימים את האולפנים רק
בשל היותם מקור לידיים עובדות, הרי שקל יותר לקלוט מתנדבים, העובדים
שעות רבות יותר מחניכי אולפן במשקי הקיבוץ הארצי, שאינם קולטים עובדים
שכירים מבחוץ. קיימים משקים כזרמים אחרים שאינם מנועים מקבלת שכירים,
אשר בוודאי יוכלו לפתור בעיות מחסור בעובדים ע"י שכירת פועלים מהשטחים
המוחזקים בשכר זול.

בתקציבים אדירים של מיליארדי שקלים העומדים לרשות החינוך התורני,
אגף הנוער ואגף התרבות לא בוצעו קיצוצים (סה"כ התקציב לא קוצץ ואם חל
קיצוץ, כפי שניתן היה להבין מהדברים שנאמרו ע"י הנהלת התיאטרות במסיבת
עיתונאים שלשום, הרי שתשובת משרד החינוך והאוצר, שהתקציבים יעודכנו
עפ"י המדד) ורק ב"כבשת הרש" הקשורה בעצם מהותנו בארץ קולטת עליה פגעו,
מאחר שלדעת "קברניטינו" זוהי הנקודה הנוחה לביצוע הקיצוץ, מאחר שבה
בוודאי ייתקלו בהתנגדות הפחותה ביותר.

אנו מצווים להרים קולנו בזעקת מחאה בשם כל אותם חברים, שהשקיעו
שנים רבות במלאכת הנחלת הלשון, בהקניית ערכי הציונות, תנועת העבודה
וערכי הקיבוץ במסגרת אולפני התנועה הקיבוצית ואף באולפן הזורע.
איתמר רוזן

המאמר הנ"ל נמסר ע"י דעל נ. והיא מוסיפה:
זהו מאמר שכתב רכז האולפן וחבר בוועד הפעולה
הארצי של המורים להנחלת הלשון, חבר קיבוץ
הזורע. המאמר מדבר בעד עצמו.
עלי רק להוסיף שגם התלמידים שלנו כתבו מכתב מחאה לשר
החינוך, לנשיא המדינה, לסוכנות, לחברי כנסת וכל מיני
אנשים - וזה בעיקרו ביוזמתם הם, וכמובן בעידוד שלנו.

זיוניזם – יש או אין

למרות איומים ופניות סרקסטיות של אריק, בסגנון "אם לא תוסיף משהו כתוב, נסיים את מינוי העיתון הפופולארי לביתך", ולאחר מחשבה – עדיין לא מצאתי דבר-מה בעל ערך לפרסום.

ושוב קריצה ואיזו אימרה מפי אריק "מדוע לא תכתוב משהו בנושא ערבים ויהודים בצורה פרובוקטיבית?" סוף סוף מצאתי דבר-מה שנוגע בנושא קרוב אל כל אחד מאיתנו: למי בשולחן ממול בחדר-האוכל ולמי קצת יותר קרוב, בחדרו. אבל עובדה – האולפן זהו נושא שנמצא אצלנו. בעוד מדברים על קיצו-צים, משרד החינוך מקצץ במיגזר החילוני ובאולפני הקיבוץ. וכמעט ואין לנו אולפן לשנה הבאה.

אין צורך להבין לא נכון: משרד החינוך בסך-הכל משלם את שכר המורים, ואילו הסוכנות מממנת את הבניינים ומסכסדת את התלמידים – כך שבניין יהיה, תלמידים יהיו, אבל מורים לא. בינתיים ישנם רעיונות ללימוד בסגנון "עשה זאת בעצמך" בשטת הקסטות. עוד יותר מרחיקה לכת היא ההצעה ללימוד השפה העברית בחדרי בני המשק, תחת השם "לימוד עברית והווי הארץ תוך 24 שעות בלבד!" לאחר תגובות נזעמות מצד תלמידי אולפן לגבי רעיונות-תחליף אלו, כאשר הטענה היתה "אנחנו יודעים בדיוק מה הן הכוונות של בני המשק" – יצאו תלמידי האולפנים כיום ב' שעבר להפגין ברחבת הכנסת בסיסמאות "כלי שפה אין קליטה" ו"אנחנו רוצים ללמוד עברית!". כן, את המשפט הזה הם רק הוציאו אחרי כפיפת היד של אחד התלמידים ע"י המורה. כן, ללא ספק, למורות העברית מהשומר הצעיר יש מה לתרום בנושא היאבקות חופשית.

מסמר האירוע היתה גאולה כהן מ"התחיה" שהוקיעה את האירוניה שבסגירת האולפנים ע"י אותה ממשלה שהזדהתה עם יוסף ביגון, שנאסר על כך שלימד עברית בברה"מ. ה"סלט" היה מושלם – חברי כנסת מהעמק ו"התחיה" ונציגי ההסתדרות הציונית, וכן גם 3 נציגי אולפן כפר הנשיא, שהראו את עצמם ל-3 דקות ונעלמו. יותר מאוחר פגשתי אותם שותים ספלי תה בהנאה באיזה בית-קפה. כאשר שאלתי אותם מדוע לא הצטרפו למאבק על השפה העברית נעניתי: "השעה היתה 4.00 בדיוק ועם הפגנה או בלי הפגנה – Tea Time הוא חובה!" הלכתי לתומי, כאשר אני מהרהר בכובד-ראש בנושא ובסוף רק יכולתי לומר: נו, מילא, אם עברית אינם לומדים, אז לפחות את מסורת כפר הנשיא הם רכשו.

ושוב בחזרה לשטח ההפגנה. אווירה מלכבת, שירי מולדת בשלל מיבטאים ופוסטרים בסגנון "אבא שלי למד באולפן" מוחזק בידי ילד או "קיבוץ משמר השרון עומד על משמר הלשון". אין ספק, הפגנה של תק"ס, הקיבוץ הארצי, הדתי ותנועת תל"ם אמורה להיות תוססת וחיה – וכך היתה. רק חבל שמרבית הקיבוצים דווקא באו מהארצי והתק"ם שלחה מספר דל של נציגים מהאולפנים. באמת אין הרבה מה לעשות, אם מדובר בדבר שהוא מוסכם ע"י התנועות הקיבוציות או המיגזרים הפוליטיים. זה אינו מספיק פוליטי להנה או להנה, ולא "שלוש עכשיו" או "יש גבול" או הפגנת "גוש אמונים". לכן אנו מעדיפים לשבת כנחת עד שיהיה דבר-מה חד-צדדי שנוכל להיאבק בחירוף נפש בעדו. עד אז – נא לא להפריע למנוחת השכנים.

י נ י ב

פטרותים על הנילוס

לתאר את הטיול במצרים כשהשתתפת בו - זה לא "קונס" גדול. האמנות האמיתית היא לתאר אותו למרות של א השתתפת בו! היתרון של על כל שאר 247 החברים שנשארו בבית הוא, שעקבתי בדריכות אחרי מסלול המטיילים, לפי החוברת שקיבלתי בתור טיילת מיועדת.

קודם כל מספר שאלות:

האם החברים טסו לאבו-סמבל עם או בלי גרביים? האם באמת הזיזו את קרונות-המשא מהרציף הצמוד בתחנה בלוקסור, רק כדי שהפועלים המצריים ייטיבו לראות את התעמלות הבוקר של חברינו בהדרכת אישה מסויימת? איזה בן-משק יצא לארוחת-ערב במסעדה סמוכה מיד בתום הארוחה בבית-המלון בקהיר?

לא התפלאתי לשמוע את ההערות שהשמיעו הסיירים מיד עם רדתם מהאוטובוס בתום שמונת ימי הטיול, כל אחד לפי אופיו, גילו, ואוצר לשונו: יופי - עלא-כיפק - נהדר - עולמי - מרתק - משגע - פנטסטי - מהמם -

אני מקווה שלפחות חלק מחוויות החברים יגיעו ישירות לעלון, ולכן לא אביא כאן דברים כשם אומרם, אבל היו רשמים שחזרתי ושמעתי מחברים שונים, ואותם אני מרשה לעצמי לרשום.

אין בכלל חילוקי דיעות לגבי ההצלחה החברתית של המיבצע. "זה הזכיר לי את הרגשת היחד שהיתה בימי בראשית". "לא היו תלונות. לא היו איחורים". "המדריכה אמרה שקבוצה מכפר הנשיא היא מוכנה להדריך כל פעם". "היתה קבוצה מקבילה לנו ממשק אחר - הם היו כאלה אדישים".

גם לגבי היחס הכללי של העם המצרי כולם תמימי-דעים: "הרגשתי יותר בטוח ורצוי ברחובות קהיר מאשר ברחובות ירושלים או נצרת". "הרגשתי שהם שוכנים שרוצים בנו ושמחים לקראתנו. קבוצה של שלוש בנות הספיקה לשות קפה עם כמה סטודנטים בקהיר. הם היו מעוניינים בישראל, מעוניינים גם לבקר, אבל "זה מסובך". אפילו אם לוקחים בחשבון שחלק מהידידות היא לקראת הדולר בכיס המטיילים, מתרשמים שהעם המצרי הוא נעים-הליכות ומסביר-פנים. ראוי לציין שאין גניבות.

אמנם קשה לתאם בין האמור לעיל ותיאור רחובות קהיר. "סכנת-נפשות לנסוע במונית. אין מסלולים, לא 'שמים' על רמזורים". "אני לא הייתי לעולם נוסעת באוטובוס שם. הוא לא עוצר אף פעם, פשוט נוסע ונכנסים ויורדים בשעת הנסיעה - דרך החלונות, דרך הדלתות". "ראיתי איש עם קביים קופץ מאוטובוס נוסע". "ראיתי ילדי בית-ספר לבושים היטב ומסודרים מטפסים על גלי האשפה".

אודות המזון היו קצת חילוקי דיעות. למשל, על "הארוחה המצרית", שהכי-נו להם במלון באסואן שמעתי "היה טעים לשם שינוי", וגם "אחרי השוק הראשון נשארתי עם הרגשה של זריקת הרדמה אצל רופא שיניים". לעומת זה הפלאפל המצרי כנראה תפל. מנה שלישית היתה לרוב - - תפוז, מוגש בטכס-הגשה מרשים ושונה בכל מקום.

יש כמובן שוני רב כאורח-החיים. שיעור ראשון קיבלו כבר ליד התעלה (שדרך אגב, איכזבה את אלה שלא ביקרו שם בנסיבות אחרות, בחוסר הרוחב שלה). ליד העליה למעבורת השתרכו תורים של כלי-רכב שונים. תור ימינה, תור שמאל-לה ואחד ישר אחורה. מחכים. מחכים עד ש... המדריך המצרי יעץ לגזבר שלנו לגשת לאחראי ו"לדבר" איתו קצת. זה פעל, ותוך כמה דקות עלו למעבורת.

הגגים על הגיון מצרי

(פטפוטסים על הנילוס - המשך)

כולם, בלי יוצא מן הכלל, נזדעזעו מהעוני והזוהמה. "ראיתי עוני בפרברי יוהניסבורג, אבל טינפת כזאת עוד לא ראיתי". "משפחות שלמות לנות בכוכים שבבית הקברות העירוני". "היה לי קשה לראות את הפעוטים בבלויי סחכות מזוהמים, פצעים מוגלתיים על הפנים, מבקשים בקשיש בכפר ליד לוקסור". "רציתי לתת ממתקים לכמה ילדים שנטפלו אלינו. רק הכנסתי את היד לתיק וכבר הצטופפו המונים כאלה שוויתרתי על הרעיון". "למה באף כפר לא ראיתי תרנגולת? לא אכלנו אפילו ביצה אחת."

שוב - קשה למצוא מכנה משותף בין הנ"ל לבין חנויות מודרניות, מלונות פאר (כולל אחד בארמון של פארוק לשעבר), אוניברסיטאות.

היו גם עתיקות? היו! לגבי הפירמידות בגיזה היתה אכזבה כללית. פשוט, הגיעו ביחד עם עוד אלפי אנשים, כולל קבוצות תלמידים על מוריהן, וויתרו כליל על הכניסה פנימה מפאת הרעש והתורים הארוכים. מי שלקח יוזמה וביקר שוב בערב, לאור הירח, בקבוצה קטנה, התרשם יותר.

לגבי תיאור האתרים האחרים אני רוצה לחרוג מהמסגרת ולצטט חבר בשם.

מרקי אמר לי בערך כך:

"הטיול היה החוויה המהממת של חיי - בתור אדם, ישראלי, אמן וחבר קי-בוץ." התפלאתי על ה"אמן". הרי מרקי ראה את אוצרות איטליה ומוזיאוני ניו-יורק. "תביני", הוא ממשיך, "אמנות יווני ורומא השפיעה ומשפיעה על אמנות המערב עד לימינו. זה דבר מוכר, צפוי. במצרים יש אמנות ייחודית, בת 5000 שנה, שלא נופלת משום בחינה מאמנות מיכאל אנג'לו. עמדתי מול מערכת הפסלים בכארנק וחשבתי: אני מרגיש בדיוק מה שלפני 5000 שנה תכנן אמן שארגיש. פחד, תחושת אפסות. זאת לא אמנות נעימה. היא מפחידה, מדכאת במימדים העל-טבעיים שלה. בכלל, למרקי חוש מיוחד להיסטוריה. "כששטנו בסירות המפרשים על הנילוס הרגשתי שאני הולך בעקבות מגלי עולם, שחלמו במשך מאות בשנים על גילוי מקורות הנילוס. ועכשיו יש סכר אסואן. הטרידו אותי מאוד הניגודים העצומים במצרים. עבר מפואר מאין כמוהו והווה בעייתי כל-כך. בכלל, כשהגענו למסוף הגבול בשובנו לארץ, הרגשתי שאני חוזר לארץ שלי - חמודה, קטנה, שכל בעיו-תיה ניתנות בקלות לפיתרון."

אם כך זה משפיע, אולי כדאי לשלוח את כל אוכלוסיית הארץ לסיור במצרים?!

א נ ג ה

לאחר טיול מאוד מאוד מהנה, מלמד ומלכד, אנסה להעלות על הכתב כתבה "לא רצינית" על חוויותי במצרים, ובאמת, נא לא לקחת הכול ברצינות.

1. איך נכנסים לגבול רפיח המצרי? ברברס !
2. מדוע מוסטפה, הנהג המצוי, מצפצף בלב המדבר, בלי סיבה? ככה!
3. מה מקבלים בחנות במקום "עודף קטן"? ופל מצופה.
4. למה התקינו בקהיר רמזורים? לקישוט.
5. מדוע לא ביקרנו בקבר החייל האלמוני? ממנוע.
6. מתי מפעיל הפלח המצרי את ה"סקאיה" (גלגל המים בשדה)? כשהוא רואה תיירים.

פול - מאכל פרעוני קדום

(הגיגים על הגיון מצרי)

7. ממה עשויות תמונות הפפירוס? - מעלי בננה.
8. לאן שטנו בלי רוח? - לאי הבנות.
9. איפה קיבלנו שיעור בסמים? אצל ה"ראיס" בפלוקה (סירת מפרש).
10. למה קהיר נראית כמו שהיא נראית? - בונים ישר ישר.
11. איך קוראים לכפר הנשיא? כפר מובארק.
12. מדוע המלצר ברכבת כמעט התעלף? כי דוד פ. וזאבי הורידו, שומו שמים, את החולצה והגופיה.
13. מה שומעים ברכבת במצרים? שירים ישראלים.
14. מתי נזכרנו שחנוכה היום? במועדון לילה, כשרקדנית הבטן רקדה עם חנוכיה על הראש.
15. מהו הספורט הלאומי במצרים? בקשיש.
- ועוד הגיון מצרי: כרכרה לסיבוב בן שעה בקהיר - 1 לירה מצרית, כרכרה לסיבוב בן 10 דקות - 2 לירות מצריות.
16. מה ההבדל בין קליאופטרה לנופרטיטי? - המחיר.

כמה שיאים שיכולים להיכנס לספר של גינס

- שיא המהירות - שרי ושרה רצות לשוק.
- שיא הקריזה - להתמקח על מחיר של פסל שעולה 12 לירות מצריות, להוריד ל-7 לירות, אח"כ לראות שאחרים בקבוצה קנו 5 פסלים במחיר פסל אחד.
- שיא התחכום - איך נראה מעצור לדלת המקלחת במלון בקהיר? בונים דלת ומסביבה בונים קירות בשיפוע, ואז הדלת נתפשת מעצמה ונעצרת.
- שיא המתח - מה גייל ואביבה עשו במלון "מריוט" בלילה? אה... שאלה טובה.
- שיא החוצפה - מה מקבלים לקינוח בארץ העשירה בפרי מנגו? תפוזים.
- שיא השיאים - איך רחל אבידור עברה בגבול רפיח המצרי? בדרכון של ישראל.
- ולסיום פרט מעניין ומועיל להבוצה הבאה שתיסע לקהיר, "אינשאללה", כשת-גיע למלון. כדי להגיע **לקומה 6**, לוחצים על מספר 5 ועולים עוד קומה ברגל... במלון אחר לוחצים על קומה 1, ומגיעים לקומה 12! מבינים?
- * הערבין יודעים אנגלית - עובדה, בכל מקום שאלו: Change Money
- * זוכרים שבמשך כל הטיול רצנו באופן נואש לחפש נייר-טואלט? כשחזרנו לארץ נודע לי, שהצינור באסלה נועד לשטיפה...
- תם ולא נשלם. מומלץ מאוד לבקר ולהתנסות...

רחל אברהמוב

בזה מוגש לכם מתכון מזמן הפרעונים במצרים הקדומה ועד היום. מאכל זה שימש את האצולה המצרית ואת הפלחים כאחד, ומומלץ לכם לנסות: לבשל שעועית חומה במים עד שהיא מתרככת. להוסיף מלח ופלפל לפי הטעם

(מתכון פרעוני - המשך)

אפשר לתבל בשום מרוסק, בשמן ובמיץ לימון, אפשר גם להגיש את השום, השמן והמיץ בצלחות נפרדות.

את המאכל הזה ניתן לאכול בנפרד כמות שהוא, אבל עדיף לאכול אותו בתוספת ביצי חמין, שאותן אפשר להכין בדרך זאת:
להכניס לתוך כלי מלא מים ביצים (אחת לאיש) וכמה קליפות בצל, לבשל על אש נמוכה מאוד במשך כמה שעות (אפילו עד 6 שעות) והן לא ממש קשות. מגישים לכל אחד צלוחית של שעועית וביצה אחת. את תוכן הביצה שופכים על השעועית ובסוף אפשר להוסיף פטרוסיליה קצוצה - והמאכל מוכן לאכילה.

בתיאבון -
אליין

למטיולי מצרים:

נשאלו אצלי מספר עותקים של החוברת ("תיק") האורגינלית של חברת "נאות הכיכר", שכוללת גם את המסלול היום-יומי. המעוניינים יכולים להתקשר איתי וכל הקודם זוכה.

אלזה

חודעות מהמזכירות הטכנית

חילקנן לחברים דפים שבהם בקשות לכתובות והרוב הגדול החזיר לנו אותם - רב תודות. אם ישנם חברים המעוניינים למסור לנו כתובות נוספות על-פי הקטיגוריות שתפורטנה להלן, נא עשו זאת בהקדם:

בני-משק - בצבא, בשנת שירות, בשנת חופש או בלימודים.

בני משק שעזבו.

חברים - בלימודים, בחופש, בשליחות.

חברים שעזבו.

אנשים שיש להם קשר מיוחד עם המשק.

*

מומלץ לא לשלוח חבילות לחיילים עם דברי אוכל בימי שישי, היות והן מתעכבות במשרד הדואר לסוף השבוע.

הודעה חשובה מהמרפאה: כל חבר אשר נוסע למרפאה כלשהי חייב לבקש מהרופא הבודק מכתב עם תוצאות הבדיקה והוראות להמשך הטיפול.

דו"ח משיבת המזכירות 11.12.83
=====

נכחו: אירית ב"ח, הרי ל', עפרה מ', שוש ס', ג'ו ר', אורי ש'.

1. ענייני וועדת בנים (מוזמנת אביבה ג').

- א. נסיעתו של אנדרו איסטון לחו"ל - אושרה נסיעתו של אנדרו איסטון לאוסטרליה לרגל חתונתו עם שלי. הנסיעה מיועדת לאוגוסט 84 לתקופה של כשני חודשים. מעמדה של שלי בשלב זה, בת זוג של חבר משק.
- ב. בקשה למועמדות של דורית וחיים בסו - המזכירות המליצה להביא את הבקשה לדיון והחלטה באסיפה.
- ג. בקשת רודני וויטהם לחופשה מיוחדת - לאחר דיון בוועדת בנים ובמזכירות הומלץ לאשר לרודני חופשה מיוחדת של שנה. מאחר ורודני אינו חבר, לא יובא הנושא לאסיפה.

2. עזיבות

סם והלין בלין הודיעו רשמית במכתב על החלטתם לעזוב את המשק. אליסטר ווינקי טיילור הודיעו אף הם על עזיבה.

3. ערעור של רוי בוסקילה על אי השתתפות המשק בנסיעות לסמינר של "אסט"

עקב אי הבהירות בנושא השתתפות המשק במימון הנסיעות לסמינרים של "אסט", הוטל על אירית, איזי, וקולין לברר מה הייתה מידת ההשתתפות בעבר. אם לאחר הבירור אחד מהצדדים לא יבוא על סיפוקו, יחזור הנושא לדיון נוסף במזכירות.

MAZAL - TOV

>>> BIRTHDAYS >>>

18.12 Allan Easton
Pat Ben Ze'ev

19.12 Harry Bilgory
Gideon Naveh

20.12 Aryeh Nitzan
Ezra Nissim

21.12 Matty Devons
Erez Aptroot

22.12 Shuli Morris (Devons)

24.12 Amnon Hameiri
Doram Wallach

>>>> ANNIVERSARIES >>>>

21.12 Jean & Frank Waterman
Evelyn & Harold Wallach

***** SHABBAT SHALOM TO YOU ALL *****

(Translated: Naomi F.)

PARENTS PAGE

>>> WHAT'S NEW? >>>

YYY Nu, enough already, everyone's heard about the wonderful time we all had in Egypt. I'll bet if we put up a list now that a second trip was being organised - it would be full immediately! So, what are you waiting for? By the way, as soon as our slides, photos and film arrive, in about a month's time, we'll be having a sensational, out of this world, party for everyone. So, be prepared!

YYY Recently, I visited the Mader family, and was very impressed by a lovely little booklet, published recently, called "Let's Embroider". (Hava Nirkom). In the book we can see examples of Gila's work and also, for the first time, some of Shoshana Mader's work. Gila assisted in the designing and publishing of the book. If you are interested in this book, please contact Gila.

*** The second half of the new Baby House (P'uton) is now inhabited by 3 tots - Yagil, Aner and Neria - and Etai will soon be joining them. The new house is to be called "Yasmin" - Racheli is the metapelet.

*** A small group of "business men" from the U.S.A. visited the Factory this week, and amongst them David Steel. It was nice to see you again, David.

YYY A big WELCOME HOME this week to - RONI GUTTER - from adventures abroad. Every evening he is to be seen surrounded by a very attentive audience. And SYD FRIEDLANDER whom we are happy to see again in our midst. Syd has been away for about 3 months and spent this time with family and friends in various parts of the United States.

*** In about a week's time, little Meron Winkler will become a "true Jew". For this important occasion, Grandpa Alfie and his family, from America, will be with us. Welcome all and **MAZAL TOV**.

YYY MAZAL TOV also to Pam, Steve, Avidan and Ella, on the birth of their daughter and sister, Perry.

[illegible]